

Mevlid Kandili (Yeni)

Gönderen Kadir Hatipoglu - Ocak 02 2015 04:18:20

بِسْمِ اللهِ
الرَّحْمَنِ
الرَّحِيمِ
اَلْحَمْدُ
لِلهِ رَبِّ
الْعَالَمِي&#16
06;َ
وَالصَّلَاة&#16
15;
وَالسَّلَام&#16
15; عَلَى
سَيِّدِنَا
مُحَمَّدٍ
وَآلِهِ
وَصَحْبِهِ
أَجْمَعِينَ
MEVLİD KANDİLİ وَمَا
اَرْسَلْنَا&#16
03;َ اِلاَّ
رَحْمَةً
لِلْعَالَمِ&#16
10;نَ "Biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik." [1] Said b.
Cübeyr (r.a), İbn Abbas'ın (r.a) şöyle dediğini nakletmektedir: Muhammed (s.a.v)
bütün insanlara rahmet idi. Ona iman edip kendisini tasdikleyen mutlu oldu. Ona iman
etmeyen bile geçmiş ümretlerin uğramış olduğu, yerin dibine geçmek ve suda
boğulmak gibi (toplu) azap­lardan kurtuldu.[2] Başka bir ayet-i celile de ise Allahu
Teâlâ şöyle buyurmuştur: لَقَدْ
جَاءَ كُمْ
رَسُولٌ مِنْ
اَنْفُسِكُم&#16
18; عَزِيزٌ
عَلَيْهِ مَا
عَنِتُّمْ
حَرِيصٌ
عَلَيْكُمْ
بِالْمُؤْمِ&#16
06;ِينَ رَؤُفٌ
رَحِيمٌ "Andolsun size kendinizden öyle
bir Peygamber gelmiştir ki, sizin sıkıntıya uğramanız ona çok ağır gelir. O, size
çok düşkün, müminlere karşı çok şefkatlidir, merhametlidir." [3]
    Bu ayetin tefsirinde denir ki: Yani, bir resuldür ki, azîzdir;
büyük izzeti vardır. Sizi sıkıntıya sokan şeyler onun aleyhine olur, ona ağır gelir. O
yüksek izzet sahibi peygamber, kendi cinsinin evlatlarının zor durumda kalmasına razı
olmaz. Sizin cinsinizden olması ve izzet sahibi bulunması sebebiyle bütün dertlerinizi
ve kederlerinizi yüreğinde duyar, acınızı hisseder. Yani, azap görmeniz şöyle

dursun, bir takım zahmete, sıkıntıya uğramanız bile onu üzer, son derece rahatsız eder. Yahut sizi sıkan, zorunuza giden şeyler beşeriyet icabı onu da üzer. Onun dayanma gücü ve metin görünüşü, sıkıntılara göğüs gemesi, üzülmediğinden değil, peygamber oluşundandır. Üzerinize düşkündür, size karşı pek hırslıdır. Hidayet ve iyiliğimize, faydanıza, hayrınıza hırslıdır. Üzerinize toz kondurmak istemediği gibi, sizi mutluluğun zirvesine erdirmek, selamete çıkarmak, cennete ve rıdvana kavuşturmak için bütün hırslıyla ve var gücüyle uğraşır. Üstelik onun merhameti yalnızca Kureyş'e, Arab'a, şu veya bu kavme değil, hangi kavimden olursa olsun bütün müminleredir ki, o raûftur. Re'feti çok fazladır, yani gayet ince bir şefkati ve derin bir merhameti vardır. Rahîmdir. Fitraten, doğuştan, yaratılıştan, Allah tarafından pek ziyade merhametlidir. Günahârlara bile acır.[4]   İnsanlığın kurtuluşu için gönderilen son ve en büyük peygamber, Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v) kameri aylardan Rebiülevvel ayının 12. gecesi doğmuştur. Mîladi takvime göre bu, 20 Nisan 571’e rastlamaktadır. Bu mübarek geceye ‘doğum günü’ anlamında olan ‘Mevlid Kandili’ denir. Kandil Gecesi Ne Demektir? Mübarek gecelere “kandil” isminin verilmesi, o gecelerde selâtin camileri başta olmak üzere mescidlerin, dergâhların içlerine ve minarelere kandillerin asılması ve mahyaların döşenmesi şeklindeki son dört beş asırlık bir Osmanlı geleneğine dayanmaktadır. İlk olarak Osmanlı padişahlarından II. Selim döneminde (1566-1574), camiler aydınlatılıp minarelerde kandiller yakılmıştır. [5] Mevlid-i Nebî hariç diğer kandillerin hepsi mübarek üç aylar içindedir. Kuraklıktan çatlamış topraklar için su ne ise amelsizlikten kurumuş kalpler için de kandil geceleri odur, der büyükler. Halkımızın “kandil” olarak adlandırdığı bu geceler, gönül evlerimizi aydınlatan ışıklardır. Nasıl ki yakılan kandil etrafını, camiye, mescidi aydınlatıyorsa, insan da çektiği zikir, ibadet, dua ve istiğfarla kendi ruhunu aydınlatmalıdır. Kandil gecelerinde ilâhî nurlar ve feyizler mescidlerin, ibadet yerlerinin kubbelerinden, pencerelerinden içeri yağar, içinde yanar; Resûlullah s.a.v. Efendimiz'in ifadeleriyle cemaatin üzerine ilâhî bir sekînet iner, Allah'ın (c.c) rahmeti onları kuşatır, melekler kanatlarını onların altına serer ve Allah (c.c), katındakilere onlardan bahseder. O gece Allah'ı (c.c) ihlâsla ananlar, zikir meclislerinden affolunmuş olarak kalkarlar.[6] Rasulullah’ın (s.a.v) dünyaya gelmesi insanlık tarihinin en önemli olaylarından biridir. Bu gece Hz. İbrahim’ın (a.s) “Ey Rabbimiz! Onlara, içlerinden senin ayetlerini kendilerine okuyacak, onlara kitap ve hikmeti öğretecek, onları temizleyecek bir peygamber gönder. “ [7] diye yaptığı duaya, Hz. İsa’nın (a.s) “Ey İsrâiloğulları! Ben size Allah’ın elçisiyim, benden önce gelen Tevrat’ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek Ahmed adında bir peygamberi de müjdeleyici olarak geldim.” [8] müjdesine ve Hz. Âmine’nin rüyasına mazhar olan Muhammed Mustafa (s.a.v) dünyaya gelmiştir. [9] Nitekim Resûlullah Efendimiz (s.a.v) şöyle buyurmuştur: “Ben Allah katında, kitapların anasında (levh-i mahfûzda) Allah’ın son peygamberi olarak yazılıyım. Ben, İbrahim’ın duası, İsa’nın müjdesi ve annemin rüyasıyım.”[10] Resûl-i Ekrem’ın (s.a.v) peygamberliği, Allah Teâlâ daha onu yaratmadan ve dünyaya göndermeden önce biliniyor ve zikrediliyordu. Bu ise kitapların anası olan levh-i mahfûzda yazılı idi. Bu hüküm Hz. Âdem’e (a.s) ruh üflenmeden önce yazılmıştı. Levh-i mahfûzda, “Muhakkak ki Muhammed (s.a.v) nebîlerin sonuncusudur.” yazılmıştı. Ebû Hüreyre (r.a) şöyle nakletmiştir: “Resûlullah Efendimiz’e

(s.a.v), ‘Size ne zaman peygamberlik verildi?’ diye sorulunca, Peygamber Efendimiz (s.a.v), ‘Âdem ruhu ile cesedi arasında (daha yaratılmamış) iken’ buyurdu.” [11] Diğer bir hadis-i şerifte Hz. Peygamber’in (s.a.v) Hz, Âdem’den (a.s) önce yaratılmış olduğu şöyle anlatılmıştır: “Âdem arşın üstünde Muhammed isminin yazılı olduğunu gördü. Onun hatırına affını istedi. Yüce Allah, Âdem’e (a.s) şöyle buyurdu: ‘’Muhammed olmasaydı seni yaratmazdım.” [12] Yüce Allah, habibi Hz. Muhammed’in (s.a.v) ruhunu, bütün peygamberlerden önce yaratmış; sonra diğer ruhları yaratmıştır. [13] Cafer-i Sadık (r.a) demiştir ki: “Allah Teâlâ her şeyden önce Hz. Muhammed’in s.a.v. nurunu yaratmıştır. Allah Teâlâ’nin birliğini ilk ikrar eden O’nun nuru ve ruhudur. Allah Teâlâ Kalem’e ilk olarak ‘Lâ ilâhe illallah Muhammedü’r-Rasulullah’ yazdırmıştır.”[14] Rasulullah Efendimiz (s.a.v) dünyaya gelirken bazı olaylar meydana gelmişti. Doğuma az bir zaman kala, Hz. Âmine bir rüya gördü. Rüyasında, bedeninden çıkan bir nur, doğu ile batı arasına ne varsa hepsini aydınlatıyordu. Rüya devam ederken gönülleri okşayan hoş bir ses duymuştu. Bu ses, ona doğumdan sonra yapacaklarını bildiriyordu: “Bir ve tek olan Allah’a (c.c) sığınırım’ de ve adını Muhammed koy, hâlini kimseye bildirme.” Hz. Âmine, doğum yaklaştıkça harikulade haller yaşamaya başladı. Gerçi daha önce de zaman zaman olağanüstü şeyler görüyordu. Fakat bu sefer çok daha başkaydı. Vakit geceye yaklaştıkça doğum yapacağı hissine kapıldı ve yakın komşusu Şifâ Hatun’a kendisine yardımcı olması için haber gönderdi. Şifâ Hatun beraberinden birkaç kadınla birlikte Hz. Âmine’nin evine geldiler. Hz. Âmine birden evinin içinin bir nurla kaplandığını, etrafın gündüz gibi aydınlık olduğunu fark etti. Uzandığı yatağın yanında bir kâse vardı. Bu kâse nereden gelmişti, kim koymuştu, bilmiyordu. Kâsenin içinden birkaç yudum alınca içine bir ferahlığın dolduğunu hissetti. Derken güzellikleri göz alıcı bazı kadınlar geldi evine. Ama onları şimdiye kadar hiç görmemişti. Kendisi ve karnındaki yavrusu hakkında konuşuyorlar, birbirlerini ve Âmine’yi tebrik ediyorlardı. Hz. Âmine de, ”Yâ Rabbi, bunlar kimlerdir acaba?” diyerek merakla, hayretle onları izliyordu. Dünya yaratıldı yaratılalı gelip geçen bu en hayırlı gecede, yeryüzünün her tarafından Allah’ın (c.c) emri ile gerçekleşen çeşit çeşit hadiseler oluyordu. Yalnız Hz. Âmine’nin evindekiler değil, Mekke içinde, yakın kabilelerde ve dünyanın her tarafında bu haller dikkatle gözlemleniyordu. Mecûsilerin 1000 yıldan beri kesintisiz yaktıkları ateşleri, Rasulullah’ın (s.a.v) doğumuyla sönmüştü. Yine Hz. Muhammed’in (s.a.v) doğduğu gece Kâbe’deki putlar yüzüstü serilmişti. O zaman mukaddes sayılan Save Gölü’nün de o gece bir anda suyu çekilip kuruyuvermişti. Yahudi ileri gelenleri ve âlimleri kitaplarında daha önce rastladıkları işaret ve müjdelerin açığa çıktığını gördüler. Kimsenin haberi olmadan en önce onlar bu müjdeyi verdiler. O gece yahudi âlimleri semaya bakıp, ”Şu yıldızın doğduğu gece Ahmed doğmuştur.” dediler. [15]-[16] Bir yahudi ileri geleni Mekke’de Peygamberimizin (s.a.v) doğduğu gece, içlerinde Hişam ve Velid b. Muğîre, Utbe b. Rebia gibi Kureyş’in ileri gelenlerinin bulunduğu bir toplantıda, - Bu gece sizlerden birinin çocuğu oldu mu? diye sordu. - Bilmiyoruz, diye cevap verdiler. Yahudi, - Vallahi sizin bu ihmalinizden öğreniyorum! Bakın, ey Kureyş topluluğu, size ne söylüyorum, iyi dinleyin. Bu gece, bu ümmetin en son peygamberi Ahmed doğdu.

Eğer yanlışım varsa Filistin'in kutsiyetini inkâr etmiş olayım. Onun iki küreği arasında kırmızımtırak, üzerinde tüyer bulunan bir ben var, dedi. Toplantıda bulunanlar yahudinin sözüne hayrete düştüler ve dağıldılar. Her biri evlerine döndüğünde bu durumu ev halkına anlattılar. “Bu gece Abdulmuttalib’ın oğlu Abdullah’ın oğlu doğdu. Adını Muhammed koydular.” haberini aldılar. Ertesi gün yahudiye vardılar: - Bahsettiğin çocuğun bizim aramızda geldiğini duydun mu, dediler. Yahudi, - Onun doğumu benim size haber verdiğimden önce midir, sonra mıdır, dedi. Onlar, - Öncedir ve ismi Ahmed’dir, dediler. Yahudi, - Beni ona götürün, dedi. Yahudi ile beraber kalkıp Hz. Âmine’nin evine gittiler, içeri girdiler. Peygamberimiz’i (s.a.v) yahudinin yanına çıkardılar. Yahudi, Peygamberimizin (s.a.v) sırtındaki beni görünce, bir baygınlık hâli geldi, fenalaştı. Kendine gelip ayıldığında, - Ne oldu sana böyle, dediler. Yahudi, - Artık İsrâiloğullarından peygamberlik gitti, ellerinden kitap da gitti. Artık yahudi âlimlerinin kıymet ve itibarları da kalmadı. Araplar peygamberleriyle kurtuluşa ereceklerdir, dedi. Devamla, - Ey Kureyş topluluğu, ferahladınız mı? Vallahi size, doğudan batıya kadar ulaşacak bir güç, kuvvet ve üstünlük verilecektir, dedi. [17]-[18] Yüce Allah’ın, Hz. Muhammed’i (s.a.v) resûl olarak göndermesinden ve insanları Hakk’a ve sırât-ı müstakîme yönlendirmesinden daha büyük bir lütuf yoktur. Bir mümin için dünyada ve âhirette elde edilecek bütün hayırların sebebi hidayet ve imandır. Bunlar ebedî saadetin anahtarıdır. Peygamber Efendimiz’ın (s.a.v) en büyük mûcizesi yüce Allah’ın kendisine vahyettiği kelâmı ve hidayet kitabı Kur’ân-ı Kerîm’dir. Bu mûcizenin büyüklüğü bir âyette şöyle hatırlatılır: “Kendilerine okunmakta olan kitabı sana indirmemiz onlara yetmez mi?” [19] Şayet Hz. Muhammed’ın (s.a.v) peygamberliğine alâmet olarak, sadece bu kitap olsaydı yine de yeterdi. Hâlbuki onun bundan başka yerde ve gökte sayılamayacak kadar mûcizesi vardır. Yüce Allah’ın “Kuşkusuz onlar önceden apaçık bir sapıklık içindeydiler” âyeti bu kitap gelmeden önce insanların bulunduğu kötü hali haber vermektedir. O gelmeden önce Ehl-i kitap olan yahudi ve hıristiyanlar ellerindeki kitapları değiştirmişler; ona, onda olmayan hükümleri eklemişler ve ondan birçok hükmü çıkarmışlardı. Ehl-i kitabın dışındakilere gelince, onlar apaçık bir sapıklık içindeydiler. Ümmîler, putlara tapıyor, Mecûsîler ateşe ibadet ediyor ve iki tane ilâhın olduğunu savunuyor, insanlardan kimi yıldızlara, kimi güneşe kimi aya ibadet ediyordu. Allah Teâlâ Hz. Muhammed’i (s.a.v) peygamber olarak göndermekle inananlara hidayet yolunu gösterdi. Hak dinini apaçık ortaya koydu ve İslâm, doğuya batıya da ulaştı. Yeryüzü şirk ve zulüm karanlığında iken, tevhid tanındı, adalet yayıldı. Ahmed b. Hanbel (rah.) vefatından sonra rüyada görüldü; kendisine durumunun nasıl olduğu sorulunca, saadetine sebep olan şu nimeti dile getirdi: “Eğer Muhammed (s.a.v) olmasaydı, bizler Mecûsî olurduk.”[20] Evet, eğer Hz. Muhammed (s.a.v) olmasaydı Iraklılar Mecûsî olurdu. Şam, Mısır ve Rum ehli Hıristiyan olurdu. Araplar putlara tapar, müşrik olurdu. Ama yüce Allah, Hz. Muhammed’i (s.a.v) göndermekle kullarına merhamet etti; onları sapıklıktan kurtardı. [21] Resûl-i Ekrem (s.a.v) bir hadiste şöyle buyurmuştur: “Yüce Allah, İsrâ'ya (a.s) şöyle vahyetti: Ben senden sonra bir ümmet göndereceğim. Onlar sevdikleri bir şeye kavuşunca Allah’a hamd ve şükrederler; başlarına bir musibet geldiğinde ise sevabını Allah’tan bekleyerek sabrederler. Onlar bunu yaparken büyük bir ilim ve hilim sahibi de değillerdiler.”

İsacirc; (a.s), ‘Ey Rabbim! Bir bilgileri ve hilimleri olmadığı halde bunu nasıl yapabilirler?’ diye sorunca yüce Allah şöyle buyurdu: Onlara kendi iliminden ve hilminden veririm (kendilerini özel desteklerim, böylece onlar bunu yapmaya güç yetirirler).” [22] İbn İshak (rah.) şöyle demiştir: İlim sahibi birinin şöyle dediğini duydum: “İsacirc; (a.s), ‘Allah katında ümmetlerin en değerlisi, ümmet-i Muhammed’dir’ deyince yanındakiler, ‘Onları en değerli yapan şey nedir?’ diye sordular; Hz. İsacirc; (a.s), ‘Lâ ilâhe illallah sözüdür. Tevhid sözü bu ümmete kolay geleceği gibi hiçbir ümmete kolay gelmemiştir.’ dedi.”[23] Muhammed Raşid (k.s) hazretleri bir sohbetlerinde: ‘’Hz. Peygamberimiz Muhammed Mustafa (s.a.v.) eşrefi mahlûkat ve efdali peygamberdir. Ümmetlerin en efdali ümmeti Muhammeddir. Bu şeref Hz. Muhammed'in şerefinden gelmektedir. Onun ümmeti de diğer ümmetlere nispetle şereflidir, itibarlıdır.‘’ der ve şöyle bir menkıbe anlatır: Hz. Musa (a.s.), Hz. Muhammed'in (s.a.v.) ve O'nun ümmetinin fazilet ve büyüklüğünü, Allah (c.c.) katındaki değerini Levh-i mahfuz'da gördükten sonra şöyle buyurur: "Ya Rabbi! Hz. Muhammed'in (s.a.v.) ümmeti olamadım. Bari ümmetini görenlerden olsaydım." O sırada İmam-ı Gazali'nin (rah.) ruhaniyeti oraya geliyor ve Hz. Musa (a.s.) ile görüşüyor. Hz. Musa (a.s.): -Sen kimsin? diye sorunca, İmam-ı Gazali - Muhammed oğlu, Muhammed oğlu, Hamid oğlu İmam-ı Gazali'yim diye cevap verir. Bu cevap üzerine Hz. Musa (a.s.) -Künyeni neden bu kadar uzun söyledin, yalnızca İmanı-ı Gazali deseydin yetmez miydi? diye sorar. İmam-ı Gazali (rah.): -Allah (c.c.) Hazretleri ile konuşmaya gittiğin zaman sana "sağ elindeki nedir?" diye sorduğunda, sen onu tanıtırken "O benim asamdır. Ona dayanırım ve onunla davarlarım yaprak silkerim ve onda benim başka hacetlerim de vardır" diye uzun uzun anlattın, kısaca cevap verseydin yeterli olmaz mıydı?" şeklinde sorusuna soruyla cevap verir. Hz. Musa (a.s.) da cevap olarak: -Ben Allah'u Teâlâ (c.c.) ile biraz daha fazla konuşabilmek için uzun uzun açıkladım, der. İmam-ı Gazali (rh.a) de cevap olarak: -Sen Allah (c.c.)'in büyük peygamberlerindensin. Kelimetullah'sın. Kitab verilenlerdensin. Onun için seninle daha fazla konuşabilme şerefine nail olmak için uzun açıklamada bulundum, der. [24] Rivayet edildiğine göre Âdem (a.s) şöyle demiştir: Allah-u Teâlâ, Muhammed (s.a.v) ümmetine dört keramet ihsan eyledi. Onları bana bile yapmadı. Benim tövbemi, ancak Mekke’de kabul eyledi; ama Ümmet-i Muhammed’in tövbisini her yerde kabul buyurur. Ben giyiniktim; zelle işleyince üryan oldum. Ümmet-i Muhammed çiplak halde isyan ederler. Allah onları giydirir. Ben, hata edince, kadınımla aramı açtı, ama Ümmet-i Muhammed’e öyle yapmıyor. İsyân ederler kadınları ile araları açılmaz. Ben, cennette hata ettim, oradan beni çıkardı. Ama Ümmet-i Muhammed cennetin dışında hata işlerler, cennete girerler.[25] Mevlid Kandili Neden Önemlidir? Rasulullah’a (s.a.v) pazartesi günün orucu hakkında soru sorulduğunda, Peygamber Efendimiz (s.a.v), “Ben o gün doğdum ve nübüvvet de o gün bana verildi” buyurmuş ve bu vesile ile kendi doğumuna işaret etmiştir. Yine bununla, Allah Teâlâ’nın kullarına olan nimetlerinin yenilendiği günlerde oruç tutmanın müstehap olduğuna işaret edilmiştir. Şüphesiz, Allah Teâlâ’nın bu ümmete ihsan ettiği nimetlerin en büyüğü, Hz. Muhammed’in (s.a.v) dünyaya gelmesi ve onlara Peygamber olarak verilmesidir. Nitekim âyet-i kerimede de buna işaretle şöyle buyrulmuştur:

لَقَدْ مَنَّ اللهُ عَلَى

Abbas (r.a.), kardeşi Ebu Leheb’i öldükten sonra bir gün rüyasında gördü. O anlatıyor: “Sonradan Ebu Leheb’i çok kötü halde gördüm. Bana şöyle diyordu: “Öldükten sonra hep azap içindeyim. Ancak pazartesi günleri azabım hafifletiliyor. Çünkü o gün cariyem Süveybe’yi azad etmiştim.”[30] Hafız Muhammed İbni Cezeri Şafii diyor ki: ‘’Ebu Leheb gibi azgın bir kâfirin azabı hafifleyince, O yüce Peygamberin ümmetinden olan bir mümin, Onun doğduğu gece sevinir, malını uygun yerlere dağıtır, ziyafet verir, böylece, Peygamberine olan sevgisini gösterirse, Allahü Teâilâ onu Cennetine sokar.’’ [31] Şehabettin el-Kastallânî, İbn Hacer el-Askalânî, İbn Hacer el-Heytemî, Celâleddin es-Süyûtî gibi bazı âlimler, Peygamberimiz’in (s.a.v) dünyaya gelmesi sebebi ile sevinmenin, bugün münasebetiyle muhtaçlara yardım etmenin, Peygamberimiz’e (s.a.v) şiirler (mevlid gibi) okumanın güzel birer amel olduğunu söylemişlerdir.[32] Mübarek gün ve geceler münasebetiyle Resûlullah’ı (s.a.v) yâd etmek, pek çok hayra vesiledir. Okunan mevlidlerde Allah’ı anma, Peygamberimize (s.a.v) övgü ve sâlat-u selam vardır. Allah’ı anmak ayeti kerimede geçtiği üzere ‘’En büyük fazilettir.’’[33] Peygamber Efendimize (s.a.v) salat-u selam göndermek ise, ‘’Muhakkak ki Allah ve melekleri, Peygambere salât ederler. Ey iman edenler! Siz de ona salât edin ve tam bir içtenlikle selam verin.’’ [34] ayeti mucibince bizlere emredilmiştir. Salat-u selam getirmek sünnet olup Peygamber Efendimiz’e (s.a.v) olan biatımızı yenilememiz dememektir. İşte mevlid vesilesiyle hem salat-u selam sünnetini işlemiş hem de Hz. Peygamber’e (s.a.v) olan ahdimizi tazeleyip tekrarlamış oluruz. Peygamber Efendimiz’i (s.a.v) övmek ve onun şefaatine nail olmak maksadıyla Rasûl-i Ekrem (s.a.v) hayattayken bile şiirler yazılmış, kasideler söylenmiştir. Asr-ı Saadet'te Ka'b bin Züheyr, Hassan bin Sabit, Abdullah bin Revaha gibi sahabe şairler, Efendimiz'i şiirleriyle övmüşler ve O'ndan iltifat görmüşlerdir. Nitekim Ka'b bin Züheyr "Bânet Suâd" isimli şiirini Peygamberimiz'in (sas) huzurunda okumuş, "Muhakkak ki Allah'ın elçisi, Allah'ın nûruyla hak ve hidayete ulaşılan keskin kılıçlardan bir kılıçtır." mısrası okununca Peygamberimiz (s.a.v) çok hislenmiş, "bürde" olarak isimlendirilen çizgili hırkasını Züheyr'in omuzlarına atmıştır. Bu olay sebebiyle bu şiir "Kaside-i Bürde" olarak anılmış ve kendinden sonra Efendimiz (s.a.v) için yazılmış olan şiirlere tesir etmiştir. Asr-ı Saadet'te Peygamberimiz'i (sas) metheden şiirlerin belki de en meşhuru Hicret esnasında Medineli Müslümanların Efendimiz’i karşılarlarken söyledikleri şiirdir:

Dolunay, Veda tepelerinden üzerimize doğdu

Allah'a şükretmek üzerimize borçtur

Ey bize gönderilen Peygamber

Sen itaat olunan emir getirdin[35] Bediüzzaman hazretleri ‘’Cenab-ı Hak bu âdeti ebede kadar devam ettirsin ve Süleyman Efendi gibi mevlid yazarlara rahmet etsin, yerlerini cennetü’l-firdevs yapsın’’ demiştir. Sadat-ı Kiram Efendilerimiz de çeşitli sebeplerle Rasûlullah (s.a.v) için mevlidler düzenleyerek bu kutlu merasimin günümüze kadar devamına ön ayak olmuşlardır. Mevlidin okunması gayet faydalıdır ve ümmet tarafından güzel gördülen İslâmî bir adettir. Müslümanlar arasında hoş ve tatlı bir sohbet vesilesidir. Bunların daha da ötesinde; müminlerin kalplerinde iman nurunun,

Allah sevgisinin, peygamber aşkının tutuşması içinde bir vesiledir. İŖte hem Rasûlullah’ı (s.a.v) anmak maksadıyla hem de ölen kiŖilerin ruhuna bir Fâtiha göndermek münasebetiyle mevlidler düzenlenmesi gayet güzeldir. Ve bunun devam ettirilmesi gerekir.[36] Peygamberimizin (s.a.v) doğum yıldıönümlerinden okunan mevlidlere saygı ve hûŖu içinde dinlemek, onun mübarek ruhuna salât ve selam okumak hiç Ŗüphesiz Sevgili Peygamberimiz’e (s.a.v) olan sevgi ve bağlılığın bir ifadesidir. [37] Kıssa O’na (s.a.v.) Hürmetsizliğin Cezası Medineli Ŗeyh Muhammed Sadaka’nın (rah.)[38] oğlu Ŗeyh Abdülaziz (rah.), bizzat yaŖadıęı Ŗu olayı anlatmıŖtır. ‘’Ben Suriye’de talebe idim. O bölgenin zenginlerinden biri âlemlere rahmet Hz. Muhammed (s.a.v) Efendimiz için mevlid okutuyordu. Mevlide biz de katıldık. Mevlidde Hz. Resûlullah’ın (s.a.v) doğum anını anlatan bölüm okurken cemaat ayağa kalktı. O sırada mevlidde bulunan bir hoca, ayağa kalkmadı. Hoca, mevlid sırasında ayağa kalkmanın dinde bir yeri ve delili olmadığını zannederek ayağa kalkmamıŖtı. Kimse ona karıŖmadı. Mevlis bitti. Dağıldık. Ben okudum, medreseden mezun oldum. O bölgenin köyünde imamlık görevi aldım. Aradan on beŖ sene geçmiŖti. Yine bölgenin zenginlerinden birisi Hz. Resûlullah’ın (s.a.v) doğumunu kutlamak için mevlid okutuyordu. Beni de çağırdılar, gittim. Mevlid okunmaya baŖlayınca cemaatin içinden birisi hemen ayağa kalktı, edebe geçti, ellerini bağladı, boynunu büküp okunan mevlidi öylece dinlemeye baŖladı. Ben, kim bu adam diye bakınca, kendisini tanıdım. Bu adam, on beŖ sene önceki mevlidde ayağa kalkmayan hoca idi. Hayret ettim. Sabırsızlıkla mevlidin bitmesini bekledim. Mevlidden sonra, hocanın yanına vardım. Kendimi tanıttım, o ilk karŖılaŖtıęımız mevlidi hatırlattım. Sonra edeple, ‘’Hocam, o gün öyle yaptınız, bu gün de böyle yaptınız. Lütfen bunun sebebini açıklar mısınız?’’ diye sordum. Hoca, anlatayım dedi ve Ŗunları anlattı: ‘’Ben, Hz. Resûlullah’ın (s.a.v) doğum anını anlatan bölümü dinlerken ayağa kalkmadığım o mevlitten sonra eve döndüm. O gece bir rüya gördüm. Bir grup insanla bir odada oturuyorduk. Birden herkes ayağa kalktı. Hz. Resûlullah’ın (s.a.v) geldiğini söylediler. Ben de kalkmaya davrandım, Hz. Resûlullah (s.a.v), bana, ‘’Sen öyle kal!’’ dedi. O anda rüyadan uyandım, kendimi oturur vaziyette buldum, yerimden kalkamıyordum. Felç olmuŖtum. Yedi yıl felçli halim devam etti. Kendi ihtiyaçlarımı göremez oldum. Her hizmetimi hanımım yapıyordu. Namazlarımı yatakta, oturduğum yerde kılıyordum. Bir gün hanımım beni yıkadı, gusül abdesti aldırđı. Oturduğum yerde iki rekat hacet namazı kıldım. Ellerimi açıp yüce Allah’a yalvardım. Hz. Resûlullah’a (s.a.v) yüneldim, beni affedip Ŗefaathetmesi için ağladım, sızladım. Saatlerce böyle devam ettim. Artık dua edecek ve ağlayacak takatim kalmamıŖtı. Bu yorgunluk içinde olduğum yerde uyuyakaldım. Uykumda yine bir rüya gördüm. Rüyamda bir odada bulunuyordum. Etrafımda bir grup insan vardı. Herkes birden ayağa kalktı. Baktım ki Hz. Resûlullah (s.a.v) odaya teŖrif etti. Âlemlere rahmet Efendimiz (s.a.v) bana doğru baktı ve tebessüm ederek, ‘’Ayağa kalkabilirsin’’ buyurdu. Birden rüyadan uyandım. Baktım ki ayaktayım. İyi olmuŖtum. Ben de, ‘’Bundan sonra ne zaman Hz. Resûlullah’ın (s.a.v) mevlidi okunursa, baŖından sonuna kadar ayakta dinleyeceğim diye Allah’a söz verdim, yemin ettim. Onun için böyle yaptım.’’ Bu olayı dinleyen ve mevlit sırasında ayağa kalkmanın dindeki delilini soran yirmi kadar âlim, ‘’Bu delil bize yeter’’ demiŖlerdir.[39] Kıssadan Dersler Yüce Allah’tan sonra sevgi ve hürmette ilk sırayı Allah’ın habibî Hz. Muhammed Efendimiz (s.a.v) alır. Onu

niyet, samimiyet ve kabiliyetlerine göre o aşktan nasiplenirler. Bu sevgi kalbi saflaştırır, insanı olgunlaştırır. İmam Şârânî k.s diyor ki: “Kamil mürşidin tek gayesi vardır; o da şudur: Müridlerini güzel ahlak ile süsleyip, Allah ve Rasulünün (s.a.v) huzurunda sevillecek bir olgunluğa ulaştırmaktır.” [45] Kıssa Ümmet İçin Ağlayan Âşıklar Hak dostu, aşk rehberi Hz. Mevlânâ (k.s) zamanında şöyle bir olay yaşanmıştır. Fakih Sirâceddin Tatarî Konya'ya gelerek Hz. Mevlânâ'ya (k.s) tâbi ve teslim olmuştu. Ondan tasavvuf ve edebi öğreniyordu. Bir gün Hz. Mevlânâ (k.s), ona iltifat buyurup, "Sirâceddin, hazır ol bu gece seni yanıma alacağım, özel sohbetimde bulunacaksın" dedi. Fakih Sirâceddin buna çok sevindi. Bunu çok istiyordu. Sevincinden elindeki bütün giyecek ve yiyeceklerini fakirlere dağıttı. Bugün benim bayramımdır, diye sevincinden uçuyordu. Gece olunca Hz. Mevlânâ'nın (k.s) geleceği yeri düzenledi, istirahat buyurur diye özel bir yer hazırladı. Çünkü hazretin gündüz meşguliyeti ve gece ibadetleri çok idi. Yoruluyordu. Hazret akşam teşrif etti. Sirâceddin'e, "Sen git, dinlen" dedi. Fakih Sirâceddin emirdir diye yatağına uzandı, fakat hiç uyumadı. Uyku nerede? Başı yastıkta, gözü kapıda öylece bekledi. Hz. Mevlânâ (k.s), öbür odada ibadet, zikir, murakabe ile meşgul oldu. Sabah yaklaştı, fakat hazret hâlâ ibadet halindeydi. Fakih Sirâceddin baktı ki şafak sökmek üzere, gece bitiyor, fırsat gidiyor. Dayanamadı elinde olmadan, "Ey efendim, köleniz sizi beklemekten öldü," diye bağırdı. Hz. Mevlânâ (k.s) odaya teşrif etti, selâm verdi ve ona şunları söyledi: "Sirâceddin, eğer biz uyursak, bu kadar uyuyan ümmete ve talebelerimize kim ilâç olur. Ben Allah'a söz verdim ve şunu üzerime aldım: Bize gelen ve tâbi olan kimselerin Allah'tan affını isteyeceğim. Onların nefislerini terbiye ile uğraşacağım, kâmil olmalarını sağlayacağım. Allah'ın izniyle hepsini iman ve edeple süsleyip ateşten kurtaracağım, cennete girmelerine ve cennette yüksek makamlar almalarına vesile olacağım. Hazret sonra şu mânada bir şiir okudu: 'Ey doğru dürüst bir hayır işlememiş ve hayırdan yana iflâs etmiş olan kimse! Halin ne olursa olsun sen yine bize gel, katıl ve razı ol. Biz senin gibi yüz binlerin işini gördük, yükünü taşıdık; senin de işini görürüz, yükünü taşırız." Fakih Sirâceddin (rah) der ki: "Sonra mescide gittik. Ben bu sözleri ve müjdeleri Hz. Mevlânâ'ya tâbi olmuş, terbiye eşiğine baş koymuş müridlerine anlattım; hepsi sevinçlerinden şükür secdesine kapandılar, ağladılar." [46] İşte bütün Allah dostları, Gavs ve kutub diye bilinen velîlerin görevi budur. Allah için halka hizmet ve himmet. [47] Allahü Teâlâ bizleri dostlarının izinden ayırmasın, onların himmet ve bereketinden müstefit kılınsın ve onların vesilesiyle Efendimiz’e (s.a.v) hakiki manada ümmet olmayı nasip etsin inşallah. [1] Enbiyâ, 107 [2] İmam-ı Kurtubî, El-Camiu li-Ahkami’l-Kur’an, 6/255 [3] Tevbe, 128 [4] Elmalı’lı M. Hamdi Yazır Tefsiri [5] Nebi Bozkurt, “Kandil”, TDV İslâm Ansiklopedisi, 24/300 [6] Buhârî, Daavât, 27; Müslim, Zikir, 17; Tirmizî, Daavât, 130. [7] Bakara 2/16 [8] Saf 61/6 [9] Hüseyin Okur, Üç Aylar Mübarek Günler ve Geceler [10] Ahmed, Müsned, 4/127-128; İbn Hibbân, Sahîh, nr. 2093; Begavî, Şerhu’s-Sünne, 13/207; Heysemî, Mecmau’z-Zevâid, 8/223-224 [11] Tirmizî, Menâkub, 1; Hâkim, el-Müstedrek, 2/609 [12] Hâkim, el-Müstedrek, 2/615 [13] Mahmut Kaya, Kutsal Günler ve Geceler [14] Bkz: İbnu Acibe, el-Bahrürsquo;l-Medid, 7/38. [15] İbn Sa’d, et-Tabakatürsquo;l-Kübrâ, 1/60. [16] Hüseyin Okur,

Ü¸ Aylar Mübarek Günler ve Geceler [17] Hâkim, el-Müstedrek, nr. 4177; İbn Recep el-Hanbelî, Letâifü’l-Maârif, s.183. [18] Hüseyin Okur, Ü¸ Aylar Mübarek Günler ve Geceler [19] Ankebût 29/51 [20] İbn Recep, Letâifü’l-Maârif, s. 169 (Dimeşk-Beyrut 2003) [21] Mahmut Kaya, Kutsal Günler ve Geceler [22] Ahmed, Müsned, 6/450; İbn Recep, Letâifü’l-Maârif, s. 171 [23] Mahmut Kaya, Kutsal Günler ve Geceler [24] Seyda Muhammed Raşid (k.s) Gül Nesil 63 Yıl [25] Ebu’l Leys Semerkandî, Tenbihü’l Gafilin [26] Al-i İmran 3/164 [27] İbn Recep el-Hanbelî, Letâifü’l-Maârif, s.190. [28] İbn Recep el-Hanbelî, Letâifü’l-Maârif, s.189. [29] Leheb Suresi [30] İbn-i Kesir [31] M. Nasihat [32] Ahmet Özel, ‘’Mevlid’’, TDV İslâm Ansiklopedisi, 29/477-478. [33] Ankebut, 29/45 [34] Ahzab, 33/56 [35] A. Osman Dönmez, Şiirin Bur¸larında A¸an Çi¸ek, Sızıntı Dergisi [36] Hüseyin Okur, Son Nefeste İman [37] Hüseyin Okur, Ü¸ Aylar Mübarek Günler ve Geceler [38] Muhammed Sadaka (k.s), Nakşîbendîbüyüklerinden bir zattır. Sultan II. Abdülhamid devrinde yaşamıştır. [39] Dilaver Selvi, Ateşin Yakmadığı Âşık, s.118 [40] Mahmud el-Ğurab, Rahmetü’n-mine’r-Rahmân, 3/167. [41] Hacc 22/32. [42] Tirmizî, Birr, 15; Ahmed, Müsned, 5/323; Hâkim, Müstedrek, 1/132. [43] Dilaver Selvi, Ateşin Yakmadığı Âşık [44] Buharî, Müslim [45] Şaranî, Levâkıhu’l-Envâr, 14. Aynı mevzûun geniş bir îzâhı i¸in; bkz: Sühreverî, Avarifu’l-Mearif, 10. Bölüm. [46] Ahmed Eflâkî, Ariflerin Menkıbeleri, 1/488-489 (İstanbul 2001) [47] Aile Saadeti, S.Saki Erol

[islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)